

Τὸ ἔθνος βλέπει, ἐπιστατεῖ εἰς τὰ τελούμενα. Καὶ ἡγωνίσθη καὶ ἐξώδευσε καὶ συνέτρεξεν, ἀλλ' οὐδὲν ὠφελήθη εἰμὴ τὰ δάκρυα ἅτινα χύνει βλέπον ῥακενδύτους γυναῖκας καὶ πεινασμένα παιδιὰ σύροντα εἰς τὰς ὁδοὺς τοὺς ἑλληνικοὺς πόθους καὶ τὸ ἑλληνικὸν μεγαλεῖον.

Δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ταράξῃσι τὰς ἐνεργείας κυβερνήσεως ἣν ὑπέδειξαν οἱ ἀντιπρόσωποι του, καὶ ἥτις ὑποδεικνύει ὁδὸν σωτηρίας.

* Ἄλλως τε οὐδὲν ἐπίφοβον παρουσιάζει ἡ λεγομένη ἀντιπολίτευσις, διότι αἱ πολλαὶ ἰδέαι τῆς τὴν ἑκαμὴν πλέον ἰδέαν.

Δέλτα.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

III

Sonetto

Ἐπρόσμενα τὴν ἀνοίξῃ ἴσ' ἂν τί
"Υστερ' ἀπὸ τὸ φετεινὸ τὸ χιόνι,
Καὶ ἔλεγα: πιστὸ κ' ἐγὼ τρυγόνι
Θὰ χτίσω τὴ φωληρὰ μαζὶ μ' αὐτῇ.

Μαζὶ μ' αὐτῇ αἶ; . . . νὰ καρδιὰ κουτῇ
Μέσα 'ς τὴν ἀνοίξῃ καὶ πάλι μόνοι . . .
"Ὅποιος τὴν πίστι σύμβολον κρατεῖ
— Αὐτῇ ἡ πίστι δά τὸν διορθώνει.

Μόνοι . . . κ' ἀνθίζει ἡ τριανταφυλλιά,
Μόνοι . . . καὶ ζευγαρόνουν τὰ πουλιά . . .
Οὐφ! πληξὶ φοβερὴ μὲ δέρνει.

Λοιπὸν ἄς πάῃ ἡ πίστι 'ς τὸ καλὸ,
Μὴ ἅ π' ἰσ τὴ καρδιὰ φηνοπουλῶ
Γιὰ δυὸ φιλιὰ—αἶ ποιὰ τὴν παίρνει;

* Ἀράχνη.

Η ΘΕΣΙΣ

τοῦ ἀστυνόμου Πειραιῶς κατέστη πάλιν νύμφη ὁμογενῆς, πολιορκουμένη ὑπὸ μνηστέρων. Ὁ ῥωμαντικώτερος ἐξ ὧν εἶναι ὁ φίλος Πλατούτσας, ὃν, ὡς λέγεται, εὖνοει ὁ κ. πρωθυπουργός.

Εἶναι νοστιμωτάτη ἡ ἀπάντησις εἰς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὸν:

— Καὶ ἂν ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον ποῦ θὰ εὕρῃς τὸ δίπλωμα;

— Ὡὰ πάγω, λέγει εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος θὰ ἐπανέλθω διπλωμένος.

ΠΕΤΙΜΕΖΙΑΣ.

Καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος ἐφορτώθηκε στὴ ράχη
Τοῦ Μπολιῆ τοῦ περιφήμου, ὅπου χρόνον κακὸ νᾶχη.
Κάθε ρήτορας σπουδαῖος καὶ ὁ φίλος Οἰκονόμου
Μὲ τὸ σύγγραμμα ἐκεῖνο τοῦ σοφοῦ Μπολιῆ ἐπ' ὤμου,
Τόσα εἶπαν εἰς τὸ βῆμα θέματ' ἄρρητα πολλὰ,
Ποῦ δὲν ἄφησαν ἰδέα ἴσ' ἂν δικὰ μου τὰ μυαλά.

Ἄλλ' ἐγὼ αὐτὸν τὸν Γάλλο τὸν ἀφίνω κατὰ μέρος,
Καὶ σᾶς λέγω, κύριοί μου, καθαρὰ καὶ ἐλευθέρως
Τὸ συμπέρασμα μιᾶς γνώμης πρακτικῆς καὶ ἀπλουστατίας
Πῶς ὁ φόρος ὁ βωδίσιος ἀπ' τὸ φόρο τῆς δεκάτης
Τόσο μόνον διαφέρει, ὅσο ἓνα Συριανὸ
* Ἡ καὶ Χιώτικο λουκοῦμι ἀπὸ ἓνα ἀχινό.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμεν
"Ὅπου ξέρει ἐπιστήμη,
Καὶ τὸν ἱεραδερφο Σωτήρη
Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ χατῆρι
Νὰ μοῦ 'πῇ ἐν συνειδήσει,
* Ἄν τ' ἄρεση τέτοια κρίσι.

Καμμιά ἄλλη, κύριοί μου, παρομοίωσι δὲν ἔβρισκω . . .
* Ὑποθέσατε ἐμπρός σας πῶς σᾶς φέρνει ἓνα δίσκο
Μιὰ κουζίνα, ἡ κυρία εὐγενῆς, ἡ δεσποσύνη.
— Τοῦτο ὅμως ὁ καθένας, ὅπως θέλει, ἄς τὸ κρίνῃ.—
"Β! λοιπὸν ἄς ποῦμε τώρα εἰς τοῦ λόγου τὴν φορὰ,
Πῶς αὐτὴ ποῦ μᾶς τρατάρει εἶναι ὡμορφὴ κυρά.

* Ὑποθέσατε ὁ δίσκος πῶς δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο,
Παρά Χιώτικο λουκοῦμι κ' ἓναν ἀχινὸ μεγάλο.
* Ἄν λοιπὸν τὸν ἀχινό τῆς ἡ κυρά σᾶς 'πῇ νὰ φᾶτε,
Δὲν μοῦ λέτε, τὸ λουκοῦμι ἡ ἐκεῖνον προτιμᾶτε;
Βέβαια δὲν ἀμφισβᾶλλω, καὶ σᾶς λέγω πῶς εὐθὺς
Τὸ ὠραῖο τῆς λουκοῦμι θεὸς νὰ χάψῃ ὁ καθείς.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμεν,
"Ὅπου ξέρει ἐπιστήμη,
Καὶ τὸν ἱεραδερφο Σωτήρη
Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ χατῆρι
Νὰ μοῦ 'πῇ ἐν συνειδήσει;
* Ἄν τ' ἄρεση τέτοια κρίσι.

Εἶναι τόσοι, ποῦ κτυποῦνε θυμωμένοι χέρια πόδια,
Κι' εἶναι δύσκολο, μᾶς λένε, νὰ μετρήσουμε τὰ βώδια.
Ἐγὼ ὅμως, δίχως ἓνα νὰ ἀνοίξω κἂν τεφτέρι,
Τὰ μετρῶ ἴσ' ἂν δάκτυλά μου, ἀφοῦ δὲ καθένας ξέρει
"Ὅχι μόνον πόσα ἔχει ἓνας κ' ἄλλος μας τρανός,
Μὰ καὶ τὸ νομα γνωρίζει τῶν βωδίων τοῦ καθενός.